

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL E. R. SKUNDO**

2023 m. liepos d. Nr. S- (7-2023/113)

Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narės, pavaduojančios Komisijos pirmininką, Rasos Stravinskaitės, narių Jurgitos Narkevičiūtės (pranešėja) ir Vilmos Vildžiūnaitės išnagrino E. R. (toliau – Pareiškėjas) 2023-06-15 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2023-06-13 sprendimo Nr. (21.222) 500-362 (toliau – Sprendimas). Inspekcijos atstovas E. G. dalyvavo 2023-07-04 Komisijos posėdyje nuotoliniu būdu. Pareiškėjas posėdyje nedalyvavo.

Komisija n u s t a t ė :

Sprendimu Inspekcija neatleido Pareiškėjo nuo 1 051,51 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) delspinigių sumokėjimo. Mokesčių apskaitos informacinės sistemos (toliau – MAIS) duomenimis, nuo laiku nesumokėtos 590,69 Eur GPM sumos už 2019 metus (mokėjimo terminas 2020-07-01); nuo 9 328,99 Eur GPM sumos už 2021 metus (mokėjimo terminas 2022-05-02) ir nuo 7 828,34 Eur GPM sumos už 2022 metus (mokėjimo terminas 2023-05-02) Pareiškėjui apskaičiuota 1 051,51 Eur GPM delspinigių už laikotarpį nuo 2021-11-01 iki 2023-05-19.

Pareiškėjas prašo Komisijos jį atleisti nuo GPM delspinigių sumokėjimo. Skunde Pareiškėjas teigia minimais laikotarpiais nedeklaravęs ir nemokėjęs GPM, nes pasikeitus teisiniui reguliavimui jo nepasiekė informacija apie pasikeitusias mokesťines priedoles. Pareiškėjas 2023-05-19 Inspekcijai, tuo pačiu ir skunde 2023-06-15 Komisijai, pateiktame prašyme atleisti nuo apskaičiuotų delspinigių (toliau – Prašymas) nurodė, kad dėl savo nežinojimo nedeklaravo pajamų, viršijusių vidutinį darbo užmokestį (toliau – VDU), nes visą laiką GPM mokėdavo įmonė, o pasikeitus Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo (toliau – GPMĮ) nuostatoms, pareiga sumokėti mokesčius teko jam.

Pareiškėjas teigia suprantantis, jog teisinio reguliavimo nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės, tačiau mokesčių mokėtojas prašo jį atleisti nuo delspinigių mokėjimo, atsižvelgiant į jo sumokėtų mokesčių dydį ir į tai, kad be šio nagrinėtino atvejo Pareiškėjas neturi nei vieno mokesťinio nusižengimo, visada pavyzdinčiai bei laiku mokėdavo mokesčius.

Inspekcija skundžiamame Sprendime, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 100 straipsnio 1 dalimi ir 141 straipsnio 1 dalies 1 - 4 punktais, Atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklių¹ (toliau – Taisyklės) 7 punktu, Sprendimu nusprendė neatleisti Pareiškėjo nuo 1 051,51 Eur GPM delspinigių mokėjimo.

¹ patvirtintų Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004 m. liepos 26 d. įsakymu Nr. VA-144 „Dėl atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklių patvirtinimo“;

Inspekcija nustatė, jog iš Pareiškėjo Prašymo turinio galima spręsti, kad Pareiškėjas jį grindė MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkte numatytais pagrindais – mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet dar nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo. Inspekcija pažymėjo, jog mokesčių mokėtojo prievolė sumokėti mokesčio delspinigius už ne laiku įvykdytą mokesstinę prievolę yra įtvirtinta MAĮ 96 straipsnio 1 dalies 1 punkte, kuriame numatyta, kad už nesumokėtą arba pavėluotai į biudžetą sumokėtą mokesčių mokėtojo deklaruotą mokestį arba mokesčių mokėtojo (atitinkamo mokesčio įstatyme numatytu atveju – mokesčių administratoriaus) apskaičiuotą nedeclaruojamą mokestį, už pagal mokesčių mokėtojo prašymą nepagrįstai gražintą (įskaitytą) mokesčio permoką skaičiuojami delspinigiai. Delspinigiai pradkami skaičiuoti nuo kitos dienos po to, kai mokestis pagal tuo metu galiojančius mokesčių teisės aktus turėjo būti sumokėtas į biudžetą (MAĮ 97 straipsnio 1 dalis). Delspinigiai, pradėti skaičiuoti MAĮ 97 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka skaičiuojami iki mokesčio sumokėjimo į biudžetą dienos imtinai arba kai prievolė pasibaigia kitais pagrindais, tačiau ne ilgiau kaip 180 dienų nuo teisės priverstinai išieškoti mokesstinę nepriemoką atsiradimo dienos (MAĮ 98 straipsnio 2 dalis). Inspekcija Prašymo nagrinėjimo metu nustatė, kad Pareiškėjas 2023-04-27 pateikė metines gyventojų pajamų mokesčio deklaracijas (forma (duomenys neskelbtini) už 2019, 2021 – 2022 metus, jose deklaravo atitinkamai mokėtinas 590,69 Eur, 9 328,99 Eur ir 7 828,34 Eur GPM sumas. Pareiškėjas deklaruotas GPM sumas visiškai sumokėjo atitinkamai 2023-05-10, 2023-05-11, 2023-05-19, t. y. pavėluotai (deklaravimo ir mokėjimo terminas atitinkamai 2020-07-01, 2022-05-02 ir 2023-05-02). Inspekcijos turimos Mokesčių apskaitos informacinės sistemos (toliau – MAIS) duomenimis, nuo laiku nesumokėtos 590,69 Eur GPM, 9 328,99 Eur GPM ir 7 828,34 Eur GPM sumos Pareiškėjui pagrįstai buvo apskaičiuota 1 051,51 Eur GPM delspinigių už laikotarpį nuo 2021-11-01 iki 2023-05-19.

Sprendime Inspekcijos pažymima, jog pagal MAĮ nuostatas už mokėtino į biudžetą mokesčio sumažinimą skiriamos sankcijos laikomos griežta (objektyvia) atsakomybe, kuriai esant mokesčių mokėtojo kaltė visuomet preziumuojama, t. y. laikoma, kad dėl mokesčio įstatymo pažeidimo kaltas mokesčių mokėtojas, jeigu jis neįrodo priešingai. Inspekcija rėmėsi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika², kurioje išaiškinta, kad įstatymų leidėjas atleidimą nuo delspinigių sieja ne tik su mokesčių mokėtojo kaltės nebuvimu, bet ir su jo paties pareiga šią faktinę aplinkybę įrodyti, t. y. įrodinėjimo našta tenka būtent mokesčių mokėtojui, jei jis siekia pasinaudoti atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių teisine galimybe. Centrinio mokesčių administratoriaus teigimu, GPM nesumokėjimas Lietuvos Respublikos įstatymo nustatyta tvarka ir terminu savaime paneigia Pareiškėjo kaltės nebuvimą.

Sprendime konstatuotina, kad Pareiškėjas pažeidė MAĮ 40 straipsnio 1 dalies 1 ir 4 punktų nuostatas, kuriomis remiantis mokesčių mokėtojas pats privalo laiku ir tiksliai įvykdyti mokesstinę prievolę ir, vadovaudamasis mokesčių įstatymais, teisingai apskaičiuoti mokestį, taip pat MAĮ 81 straipsnio 1 dalies nuostatas, kuriose nustatyta, jog mokesčių mokėtojas privalo sumokėti mokestį to mokesčio įstatymo ar jo pagrindu priimto lydimojo teisės akto nustatytu terminu. Inspekcijos teigimu, Pareiškėjo argumentas dėl nežinojimo apie prievolę mokėti GPM nepateisina įstatymo nevykdymo ir neatleidžia nuo delspinigių skaičiavimo. Pasak Inspekcijos, atleisti Pareiškėją nuo pagrįstai apskaičiuotų GPM delspinigių pagal MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktą nėra pagrindo.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjo 2023-06-15 skundas atmestinas, Inspekcijos Sprendimas tvirtintinas.

Mokestinis ginčas nagrinėjamu atveju yra kilęs dėl galimybės atleisti Pareiškėją nuo apskaičiuotų 1 051,51 Eur GPM delspinigių sumokėjimo.

² LVAT 2011-03-28 nutartis administracinėje byloje Nr. A556-364/2011;

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjas 2023-04-27 pateikė metines gyventojų pajamų mokesčio deklaracijas už 2019, 2021 ir 2022 metus, kuriose atitinkamai deklaravo mokėtinas 590,69 Eur, 9 328,99 Eur ir 7 828,34 Eur GPM sumas. Pareiškėjas mokesčines prievoles GPM srityje visiškai sumokėjo atitinkamai 2023-05-10, 2023-05-11, 2023-05-19, t. y. pavėluotai, kadangi deklaravimo ir mokėjimo terminai atitinkamai buvo 2020-07-01, 2022-05-02 ir 2023-05-02.

Pagal MAĮ 96 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatas, už nesumokėtą arba pavėluotai į biudžetą sumokėtą mokesčių mokėtojo deklaruotą mokesť arba mokesčių mokėtojo (atitinkamo mokesčio įstatyme numatytu atveju – mokesčių administratoriaus) apskaičiuotą nedeklaruojamą mokesť mokesčių mokėtojui skaičiuojami delspinigiai. Byloje pagrįstai buvo įrodyta, kad Pareiškėjas laiku nedeklaravo ir nesumokėjo mokėtinų GPM sumų, taigi 1 051,51 Eur GPM delspinigiai už laikotarpį nuo 2021-11-01 iki 2023-05-19 apskaičiuoti laikantis teisės aktų nuostatų. Tuo pačiu pasisakytina, jog Pareiškėjas neginčija jų aritmetinio apskaičiavimo dydžio.

Pagal MAĮ 100 straipsnio 1 dalies nuostatas mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet dar nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jeigu:

1) tokia teisinė galimybė yra numatyta specialiajame mokesčių įstatyme (MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 2 punktas);

2) yra šio Įstatymo 141 straipsnio 1 dalyje nustatytas pagrindas, t. y.: 1) jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo; 2) jei mokesčio įstatymas pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Tokiomis aplinkybėmis nelaikomi mokesčių mokėtojo ar jo darbuotojų veiksmai ar neveikimas, taip pat mokesčių mokėtojo nemokumas; 3) kai mokesčių mokėtojo atskira veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, nepadaroma žala biudžetui; 4) kai mokesčių mokėtojas mokesčio įstatymą pažeidė dėl klaidingo apibendrinto mokesčio įstatymo paaiškinimo arba mokesčių administratoriaus raštu ar telefonu, jei suteikta konsultacija centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka buvo įrašyta ir yra galimybė nustatyti skambinantį asmenį – mokesčių mokėtoją (ar jo atstovą), suteiktos klaidingos konsultacijos mokesčių mokėjimo klausimais (MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 3 punktas);

3) kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal šio Įstatymo 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą. Šis atleidimo pagrindas gali būti taikomas tik mokesčių mokėtojams – fiziniams asmenims (MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punktas).

Iš Pareiškėjo skundo turinio suprastina, kad Pareiškėjo nuomone, nagrinėjamu atveju gali būti taikomas MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytas atleidimo nuo delspinigių pagrindas, kadangi pavėluotą GPM prievolės įvykdymą lėmė ne tyčia, o nepiktybinė klaida – nežinojimas apie pasikeitusį teisinį reguliavimą ir atsiradusią Pareiškėjo mokesčines prievolę. Kaip teigiama skunde Komisijai, vos sužinojęs apie klaidą, Pareiškėjas ją ištaisė pateikdamas metines pajamų mokesčio deklaracijas ir įvykdydamas mokesčines prievoles.

Iš Pareiškėjo skundo turinio ir argumentų matyti, kad Pareiškėjas atleidimą nuo GPM delspinigių, kaip ir Prašymo Inspekcijai atveju, grindžia MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatomis, nenurodo kitų 100 straipsnio 1 dalyje nurodytų atleidimo pagrindų. Kadangi mokesčinio ginčo ribas nustato Pareiškėjo pateiktas skundas ir jame išdėstyti argumentai, Komisija, siekdama racionalumo, šiame sprendime pasisakys tik dėl galimybės atleisti Pareiškėją nuo delspinigių remiantis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktu, ir nevertins Pareiškėjo argumentų atitikimo kitiems MAĮ 100 straipsnio 1 dalyje nurodytiems atleidimo pagrindams.

Pagal MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktą, mokesčių mokėtojas atleidžiamas nuo delspinigių, jei įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo. Tuo pačiu akcentuotina, jog pagal mokesčinius įstatymus, už mokėtiną į biudžetą mokesčio sumažinimą skiriamos sankcijos laikomos griežta (objektyvia) atsakomybe, kuriai esant mokesčių mokėtojo kaltė visuomet

preziuruojama, t. y. laikoma, kad dėl mokesčio įstatymo pažeidimo kaltas mokesčių mokėtojas, jeigu jis neįrodo priešingai. LVAT 2011-03-28 nutartyje adm. byloje Nr. A-556-364/2011 yra išaiškines, kad įstatymų leidėjas atleidimą nuo delspinigių (baudų) sieja ne tik su mokesčių mokėtojo kaltės nebuvimu, bet ir su jo paties pareiga šią faktinę aplinkybę įrodyti, t. y. įrodinėjimo našta tenka būtent mokesčių mokėtojui, jei jis siekia pasinaudoti atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių ir / ar baudų teisine galimybe. Taigi, norint pritaikyti MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktą, Pareiškėjas turi nurodyti bei patvirtinti tokias aplinkybes, kurias būtų galima pripažinti objektyviomis kliūtimis sumokėti mokesčius.

Taip pat LVAT, aiškindamas MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatą, yra pažymėjęs, kad iš šio teisinio reguliavimo matyti, jog teisės normoje yra įtvirtintos tik bendro pobūdžio taisyklės, visų pirma, nustatančios įrodinėjimo naštos tarp mokesčio mokėtojo ir mokesčių administratoriaus paskirstymą, pagal kurią pareiga įrodyti teisiškai reikšmingas aplinkybes tenka mokesčio mokėtojui. Vertinant šioje teisės normoje nustatytą sąlygą – mokesčio mokėtojas turi būti nekaltas dėl padaryto pažeidimo – jos apibrėžtumo aspektu, matyti, kad ši sąlyga yra abstraktaus pobūdžio, nekonkretizuojant, kokios aplinkybės kiekvienu konkrečiu atveju patvirtina šios sąlygos buvimą ar nebuvimą. Aplinkybės, kurios konkretizuoja mokesčio mokėtojo kaltės buvimą ar nebuvimą dėl skirtingų mokesčių įstatymų pažeidimų, gali būti skirtingos, nes šių aplinkybių pobūdis, apimtis ir pan., gali būti sąlygoti tų specialiųjų teisės normų reikalavimų, kurios reglamentuoja atitinkamus mokesčius (žiūrėti: LVAT 2011-06-27 nutartį adm. byloje Nr. A-438-2122/2011; 2019-02-12 nutartį adm. byloje Nr. A-364-968/2019; 2021-12-01 nutartį adm. byloje Nr. A-2708-602/2021). Kartu, LVAT praktikoje taip pat pažymima, kad vertinant, ar taikyti šį atleidimo pagrindą, yra reikšminga mokesčio mokėtojo subjektyvinė pusė, t. y. kaltė, kurios išraiška yra nepakankamas atidumas, rūpestingumas ar apdairumas, kurio reikalaujama iš veikiančio asmens konkrečiomis sąlygomis. Asmuo, kuris nevykdė pareigos elgtis rūpestingai ir atidžiai arba nesugebėjo toks būti konkrečioje situacijoje, negali būti atleistas nuo atsakomybės (delspinigių) nesant kaltės dėl padaryto pažeidimo (žiūrėti: 2015-02-19 nutartį adm. byloje Nr. A-81-261/2015; 2021-04-14 nutartį adm. byloje Nr. eA-511-556/2021).

MAĮ prasme pažeidimu yra laikomas neteisėtas asmenų elgesys, kuriuo yra pažeidžiami mokesčių įstatymų reikalavimai (MAĮ 138 straipsnis). Pagal LVAT praktiką, tokiam vertinimui yra svarbūs mokesčius nustatantys teisės aktai, kuriuos pažeidė mokesčių mokėtojas ir pagal kuriuos buvo nustatyta prievolė sumokėti mokesčius. Todėl kiekvienu konkrečiu atveju, vertinant konkretaus mokesčių mokėtojo kaltės dėl skirtingų mokesčių įstatymų pažeidimų klausimą MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi faktai, kurie yra pakankami konstatuoti konkretaus mokesčio mokėtojo kaltės dėl konkretaus mokesčio įstatymo pažeidimo klausimą (žiūrėti: LVAT 2011-06-27 nutartis adm. byloje Nr. A-438-2122/2011).

Nors skundžiamame Sprendime nėra nurodyta, tačiau Komisija atkreipia dėmesį, jog Pareiškėjas pažeidė GPMĮ 27 straipsnio 1 dalies nuostatas, pagal kurias nuolatinis Lietuvos gyventojas, per mokestinį laikotarpį gavęs pajamų, pasibaigus mokestiniam laikotarpiui, iki kalendorinių metų, einančių po to mokestinio laikotarpio, gegužės 1 dienos (jeigu šio straipsnio 3 dalyje ar GPMĮ 28 straipsnyje nenustatyta kitaip) privalo pats arba per savo įgaliotą asmenį pateikti mokesčio administratoriui metinę pajamų mokesčio deklaraciją už praėjusį mokestinį laikotarpį ir joje deklaruoti visas praėjusio mokestinio laikotarpio pajamas ir už jas apskaičiuotą pajamų mokestį, jeigu šiame straipsnyje nenustatyta kitaip. Iš Pareiškėjo skundo ir Prašymo Inspekcijai galima suprasti, jog iki 2019 metų mokestinio laikotarpio GPM už Pareiškėją išskaičiuodavo išskaičiuojantysis asmuo, tačiau nuo 2019-01-01 pradėjus galioti Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo Nr. IX-1007 2, 6, 16, 20, 21 ir 27 straipsnių pakeitimo įstatymui (TAR, 2018-06-30, Nr. 2018-10977) (toliau – GPMĮ Pakeitimo įstatymas), kuriame buvo numatyti GPMĮ papildyti 6 straipsnių 1^a dalimi, kurioje buvo numatyti progresiniai tarifai, taikytini gyventojų pajamoms iš darbo santykių arba jų esmę atitinkančių santykių, kai

šios pajamos, skaičiuojant 2019 metų mokesčio laikotarpio mokėtiną pajamų mokesčio sumą, viršija 120 VDU dydžio sumą, taikomą apdraustųjų asmenų 2019 metų valstybinio socialinio draudimo įmokų bazei skaičiuoti, o skaičiuojant GPM už 2020 ir 2021 metų mokesčius laikotarpius – atitinkamai viršija 84 ir 60 VDU dydžio sumas, taikomas apdraustųjų asmenų atitinkamai 2020 ir 2021 metų valstybinio socialinio draudimo įmokų bazėms skaičiuoti. Pažymėtina, kad tuo pačiu GPMĮ Pakeitimo įstatymu buvo pakeistas ir GPMĮ 27 straipsnio 2 dalies 2 punktą, kuriame išvardinami atvejai, kada gali neteikti metinės GPM deklaracijos, tarp kurių įvardintas ir atvejis, kai nuolatinis Lietuvos gyventojas per atitinkamą mokesčio laikotarpį gavo tik A klasei priskiriamų su darbo santykiais arba jų esmę atitinkančiais santykiais susijusių pajamų, kuriam neatsiranda pareiga perskaičiuoti mokėtiną pajamų mokesčių atsižvelgiant į šio Įstatymo 6 straipsnio 1¹ ir 1² dalių nuostatas. Pareiškėjui per 2019 m., 2021 m. ir 2022 m. mokesčius laikotarpius gavus pajamas, 2019 metais viršijančias 120, o 2021 ir 2022 m. atitinkamai 64 VDU dydžio sumas, negalėjo būti taikomas GPMĮ 27 straipsnio 2 dalies 2 punktą. Pareiškėjas, vadovaudamasis GPMĮ 27 straipsnio 1 dalimi, privalėjo pats arba per savo įgaliotą asmenį pateikti mokesčio administratoriui metinę pajamų mokesčio deklaraciją. To laiku nepadaręs Pareiškėją Komisija pripažįsta pažeidus mokesčio įstatymo reikalavimą – GPMĮ 27 straipsnio 1 dalyje nurodytą nuolatinio Lietuvos gyventojų pareigą pateikti metinę GPM deklaraciją.

Komisijos sutiktina su skundžiamo Sprendimo teiginiais, kad už tinkamą mokesčių sumokėjimą pirmiausia yra atsakingas pats mokesčių mokėtojas, jis privalo žinoti (išsiaiškinti) savo su mokesčių mokėjimu susijusias pareigas, jas tinkamai vykdyti ir jis negali teisinti savo paties pareigų nevykdymo kitų asmenų nepakankamai atlikta jo veiklos kontrole (MAĮ 40 straipsnio 1 dalies 4–5 punktai, 81 straipsnio 1 dalis). Pagal LVAT praktiką mokesčių mokėtojo kaltės nepaneigia tokios aplinkybės kaip neteisingas (klaidingas) mokesčių įstatymų supratimas, mokesčių prievolių neįvykdymas dėl mokėtojo kontrahentų sutartinių įsipareigojimų nevykdymo, netinkama mokesčių administratoriaus vykdoma mokesčių mokėtojo veiklos kontrolė ir laiku nenustatytas daromas mokesčių įstatymo pažeidimas, mokesčio įstatymo pažeidimą tiesiogiai padaro mokesčių mokėtojo vardu veikiantis jo atstovas ir pan. (žiūrėti: 2012-09-19 aprobuotas LVAT praktikos, taikant Administracinių bylų teisenos įstatymo normas, apibendrinimas; Administracinė jurisprudencija 23, p. 542-877).

Kaip matyti iš Komisijai pateikto skundo, Pareiškėjas neneigia savo kaltės dėl nustatyto pažeidimo, už kurį jam buvo apskaičiuoti delspinigiai, tačiau nurodo, kad pažeidimas padarytas netyčia. Akcentuotina, kad į mokesčių mokėtojo kaltės rūšį ir formą yra atsižvelgiama, sprendžiant klausimą dėl baudos skyrimo už mokesčių įstatymų pažeidimus pagal MAĮ 140 straipsnio nuostatas. Nagrinėjamu atveju sprendžiamas ne baudos skyrimo, o Pareiškėjo atleidimo nuo GPM delspinigių sumokėjimo klausimas, kuomet mokesčių mokėtojas turi įrodyti, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo. Komisija pastebi, jog Pareiškėjas skunde nenurodė jokių svarbių argumentų, paneigiančių jo kaltę nustatyto pažeidimo atžvilgiu, ir skundą grindė vienu esminiu argumentu – nežinojimu apie pasikeitusį teisinį reguliavimą ir iš to atsiradusias mokesčines prievoles. Pareiškėjas įrodymais nepaneigė savo kaltės, todėl šiuo pagrindu negalėjo būti atleistas nuo GPM delspinigių.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija konstatuoja, kad Inspekcija tinkamai nustatė visas bylai svarbias aplinkybes, visapusiškai ir objektyviai jas ištyrė, teisingai pritaikė ginčo teisinius santykius reglamentuojančias teisės normas ir priėmė pagrįstą bei teisėtą sprendimą, kurio keisti ar naikinti Pareiškėjo skundo argumentais nėra pagrindo.

Mokesčių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a :

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2023-06-13 sprendimą Nr. (21.222) 500-362.

Pagal MAĮ 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, sprenddami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narė, pavaduojanti Komisijos pirmininką Rasa Stravinskaitė

Komisijos narė Jurgita Narkevičiūtė

Komisijos narė Vilma Vildžiūnaitė